Doğan Kardeş

Sayı 115

PARA BİRİKTİRİYORUZ!.

Krş. 15

Doğan Kulübünün Dünya Gezisi

Hazırlayan : *Hikmet Duruer*

Son güreşler de çok çetin oldu. Aynı minderde Mustafa Yıkılmaz, Ebu Hasan'la, Ali Çatıkkaş - Abdül Bahman'la karşılaştılar. Bu güreşleri de bizimkiler kazandılar. Böylece Türk takımı güreşte birinci oldu.

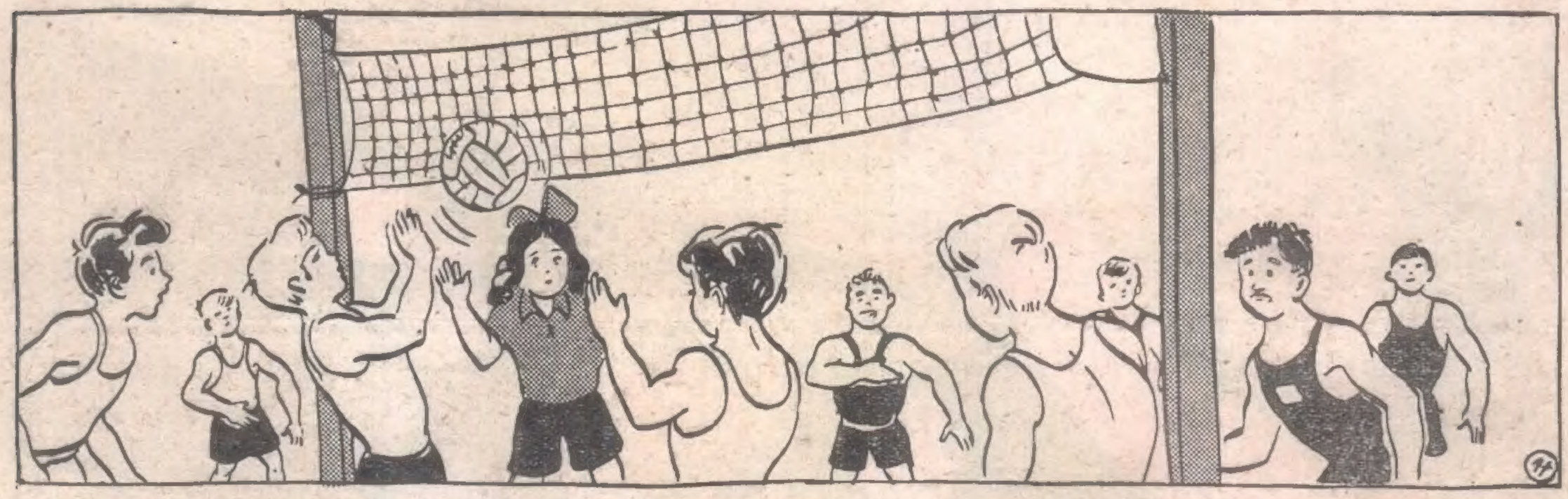

Sıra Voleybol maçına geldi. Mısırlılar çok güzel voleybol oynuyoılardı. Heyecanlı bir oyundan sonra Doğan kulübü az bir sayı farkı ile maçı kaybetti.

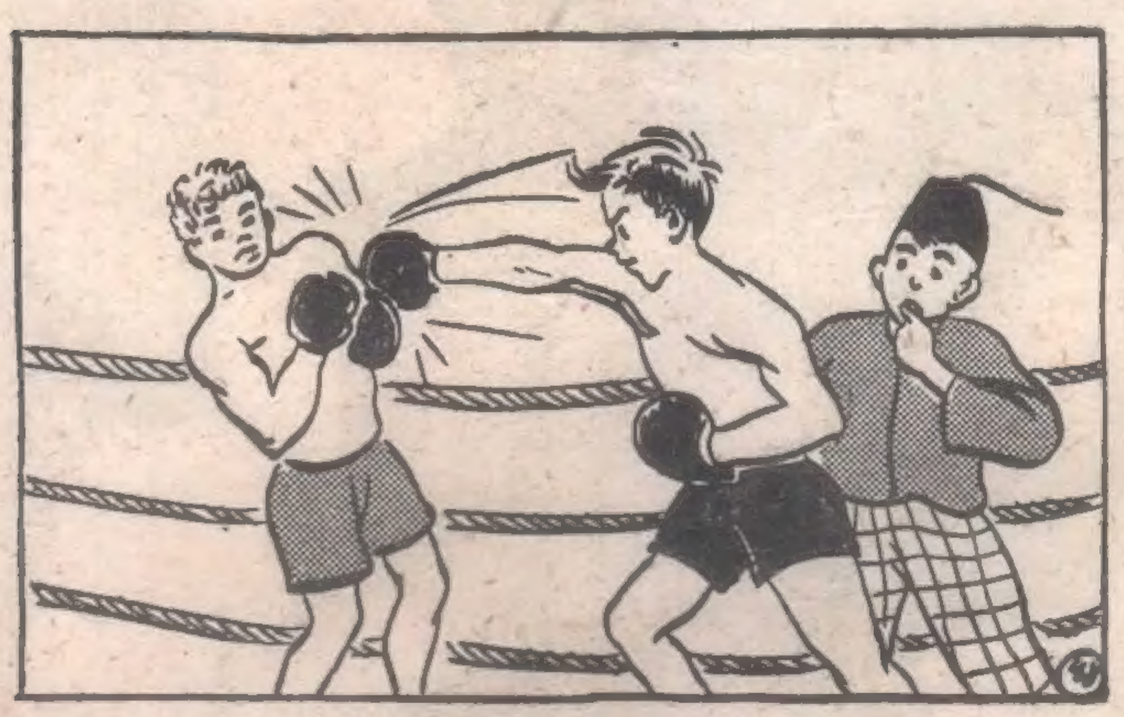

Boks karşılaşması da çok heyecanlı geçti. İlk defa ringe Aydın Çelikyumruk ile Mısırlı Kaser çıktı. Aydın, sert çıkışları ile hasmını iyice sarstı. Dördüncü dakikada nakavt ederek galip geldi.

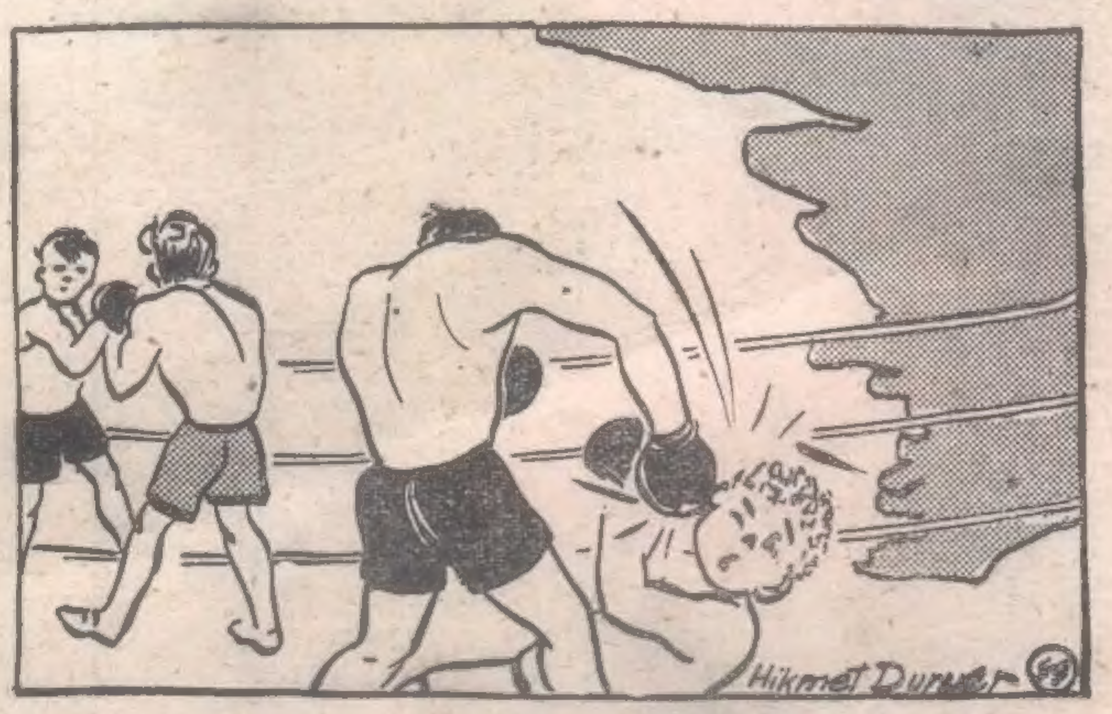

Mısırlı Hacı Vehap ile Osman Devirir'in karşılaşması hepsinden heyecanlı oldu. Maçın ikinci dakikasında Osman kuvvetli bir direk çıkışıyle Hacı Vahab'ı devirdi.

— Devam edecek —

Tutum Haftasına Girerken !

Geçen gün Amcam bana :

— Aman Doğan, dikkat, karakış bastırdı. Kendine iyi bak da hasta olmamaya çalış, dedi.

Ben de ona :

— Aman amcacığım hasta olmak kim ister? Hasta olmamak elimizde mi? diye sordum. O bana şu cevabı verdi :

— Hasta olmamak çokluk elimizdedir.

Merakla sordum :

— Nasıl?

Amcam anlattı :

— Bak yavrum, meselâ sıcak odadan sokağa çıkarken arkamıza bir şey giymezsek, göğsümüzü iyice kapamazsak, gayet kolay hastalanabiliriz. Yine meselâ, görüyorum ki, bir çoklarınız, ayakkaplarınızla suların içine dalmaktan hoşlanıyorsunuz. Böylelikle ayaklarınızı ıslatıyorsunuz. Halbuki bak ata sözü ne diyor : «Ayağını sıcak tut, başını serin.» Ayaklarını ıslatan çocuklar, hastalıklara : «Buyurunuz, geliniz, bizi hasta ediniz» diye davet ediyorlar demektir.

Hastalıklara yakalanmamanın bir şartı da iyi beslenmektir. Sabahları iyice kahvaltı etmeden sokağa fırlayan çocuklar daha çabuk hastalanabilirler. Çünkü biliyorsun ki, vücudumuz mikroplara, hastalıklara karşı sürekli bir savaş halindedir. İyi beslenmemek yüzünden vücudumuz zayıf düşerse, mikroplarla olan maçı kaybeder, hasta oluruz. Onun için vücudumuzu daima sağlam tutmalıyız ki, mikroplara yenilmeyelim.

Ceryanda durmak yüzünden de hastalananlar çoktur.

Dişleri çürük olan insanlar da çabuk hastalanırlar. Ağızlarını temiz tutmayan insanlar, mikropları iyice besliyorlar demektir.

Tifoya, Tifüse, Çiçeğe karşı aşılanmamış olanlar da günün birinde bu hastalıklara yakalanabilirler.

Ellerini ağızlarına sokan çocuklar, mikropları kendi elleriyle vücutlarına bulaştırıyorlar demektir.

Hastaların yanına gidenler de bulaşıcı hastalıklara daha çabuk yakalanabilirler.

İşte yavrum, Tutum Haftasına girerken en büyük servetimizin sağlığımız olduğunu unutmayalım. Onun üzerine titreyelim.»

KAPAĞIMIZ : PARA BİRİKTİRİYORUZ !

Tutum haftasında kumbaraların Bankaya götürülüp boşaltılması âdet olmuştur. Kumbarası olmayanlar da bu hafta içinde bir tane alıp bütün bir yıl boyunca para biriktirmeye çalışırlar. Para biriktirmek, tutumlu yaşamak da bir alışkanlık işidir. Tıpkı gece yatarken dişleri uğmak, güzel kitaplar okumak, gibi.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Okuyacağımız kitapları iyi seçelim.

Kötü kitaplarla kıymetli vaktimizi öldürmeyelim. Bir büyük adam : «Bana okuduğun kitapları göster, senin nasıl bir insan olduğunu sana söyleyeyim» demiş. Bu büyük adam ne demek istemis?

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

BİRİNCİLİĞİ KAZANAN ROZET

Rozet yarışına gelen rozet örneklerinin en güzelini seçme işini Doğan Kardeş okuyucularına bırakmıştık. Bir çok kardeşler mektupla bize en çok beğendikleri rozet örneğini bildirdiler. Gelen cevaplar ayrı ayrı gözden geçirilmiş, neticede 103-üncü sayımızda basılan 6 numaralı rozet örneğinin sahibi Hacer Tansukalp kardeşin resmini gördüğünüz projesi en çok oy alarak birinci seçilmiş ve 50 liralık mükâfatı kazanmıştır.

Ayrıca bu rozet örneğine oy verenler arasında da kur'a çekilerek :

Sevgen Sezer (Ankara) bir dolma kelem, Atillâ Kıpçak (İstanbul) Bir sulu boya takımı, Celâl Doğaner (Zonguldak) Bir okul cehizi kazanmışlardır.

Aşağıda adları yazılı kardeşler de birer Doğan Kardeş kitabı kazandılar :

Hülya Oktav (Malatya), Selim Tüfekçi (Konya), Zeynep İnsel (Kayseri), Halim Küçükbaş (İstanbul), Oya Mücen (Üsküdar), Selma Göknel (İskenderun), Nihat Elay (Adana), Mustafa (Değer (Ankara), Mahir Doğudan İstanbul), Alpay Şakâr (Alaçatı-İzmir), Yılmaz Öğüt (Samsun), Oğuz Türk (Kadıköy), Gülden Üstün, Vural Ülkü (Ulus), Tüzün Çaken (Samsun), Oya Türkkan Sıvas), Cahit Salman (Kadıköy), Mustafa Sunal (Ankara), Melâhat Görken (Fatih), Emin Ünal (Büyükada), Mine Savun (Ankara), Gülsüm Göktaş (Adana), Mehmet Sezener (İstanbul), Marko Ereyan (İstanbul),

Hediye kazanan kardeşlerin hediyeleri posta ile adreslerine gönderilecektir.

★

RADYO ÇOCUK KULÜBÜNE TEŞEKKÜR

İdil Biret kardeşimizin Doğan Kardeş için hazırladığı marş, Radyo Çocuk Kulübünün Korosu tarafından söylendi. Bu marşın ne kadar güzel olduğunu şimdi daha iyi anlamış bulunuyoruz. Sevgili Ayşe ablamıza ve Radyo Çocuk Kulübünün Korosundaki sevgili kardeşlerimize ne kadar teşekkür etsek azdır.

Bu marşın bir iyiliği de çok çabuk öğrenilebilmesidir. İnsan bir iki defa dinleyince hemen beraberce söylemeye başlayıveriyor. Onun notasını 112-inci sayımızda basmıştık. İsteyen Okullara o sayıyı hediye olarak gönderebiliriz.

UNUTMAYALIM

Her yer karla örtüldü,
Karakış geldi yaman;
Sırtımızı pek tutalım,
Üşütmiyelim aman!.

★

Sobamızın başında
Oturduğumuz zaman;
Yoksul kardeşleri de
Unutmıyalım aman!.

Kenan AKANSU

Hikâye

BİR TARLA FARESİNİN MACERASI

Anlatan : Hikâyeci Teyze

Osman'la Çiğdem derede ağaç kabuğundan kayıklarını yüzdürüyorlardı. En büyüğüne bir de yelken takmak istediler. Osman, yelkene direk kesmek için kenardaki çalılığa gitti. Birdenbire :

— Fare!.. Fare yuvası.. diye bağırdı.

Sonra öteye beriye koşuşan farelerden minicik bir tanesini yakaladı. Çiğdem hayretle :

— Aa... sarı fare olur mu hiç!.. dedi. Hem de pek küçük.

Ağabeysi :

— Bir yabancı, tarla faresi; cevabını verdi. Farelerin cins cins olduğunu bilmiyor musun?

Fare yavrusu pembe ağzını açarak :

— Cik!.. diye cırladı.

Çiğdem güldü :

— Bak, adının Cik olduğunu söylüyor. Titriyor zavallı. Aa, kulağı da kanıyor... Ağabey, sen onu çalılardan çıkarırken kulağını yırtmışsın. Yazık!..

— Niye yazık olsun Onu dereye atacağım. Boğulsun. Bunlar da, öteki fareler gibi, zararlı hayvanlar: buğdaylarımızı yerler.

Osman, tirtir titriyen fare yavrusunu iki parmağıyla tutarak dere kenarına yollandı. Çiğdem arkasından koştu. O, fareyi kurtarmanın çaresini bulmuştu.

— Dur ağabey, dedi. Suya atma onu. Şu büyük yelkenlimize bindirelim.

Osman razı oldu. Yelkenliyi, içinde bir yolcuyla yüzdürmek daha hoş olacaktı. Fare yavrusu nasıl olsa suda boğulacaktı.

★

Minicik yelkenli, derenin geniş dalgaları arasında yalpalıya yalpalıya denize doğru gidiyordu. Cik kendini uçsuz bucaksız Okyanusun ortasında sanıyordu. Henüz iki haftalık bir yavruydu. Fare anneleri onu kardeşleriyle birlikte yuvalarından ilk defa gezmeğe çıkarmış, ilk gezintide başına bu felâket gelmişti.

O aralık, kayığın içindeki yemi almak için süzülen bir martı çarparak yelkenliyi devirdi. Cik suyun içinde kaldı... Minik tarla faresi yüzmeği bilmediği halde suya düşünce patelerini oynata oynata suyun üstünde kalabildi. Ters dönmüş yelkenlinin kenarına dişleriyle tutundu. Akıntının sürüklediği yere gidiyordu.

Birazdan dalga, yelkenliyi bir kıyıya attı. Cik kumun üstüne atladı, sağa sola bakmadan önündeki çalılığa daldı. Bu büyük kazayı atlatabildiğine öyle seviniyordu ki!..

Akşam üstü Cik kendine yiyecek aramağa başladı. Annesinin sütüne benziyen kalın bir otun özü ile iyice karnını doyurdu. Ay çıkmıştı. Uzun yeşil otlar arasında önce bir takım hışırtılar, sonra suyun içine ardı ardına ağır bir şeylerin düşmesinden çıkan sesler duyuldu. Bu, gece konserlerini vermeğe giden kurbağalardı...

Cik, ne olur ne olmaz diye, bir saz yaprağının altına sindi. Fakat tam o anda ufak bir kurbağa yavrusuyla burun buruna geldi. Kurbağa yavrusu Cik'i yutamıyacak kadar küçüktü. Karşı karşıya otururak birbirlerini seyretmeğe başladılar. Ama bu pek uzun sürmedi. Ay ışığı altında, otlar arasında kıvranarak, siyah pullu uzunca bir yılanın gövdesi seçildi. Havaya fırlar gibi oldu, yine indi. Bir an sonra kurbağa yavrusunun uzun ardayakları yılanın ağzında titreyiverdi...

Cik bu acıklı sahnenin sonunu görmedi, alabildiğine kaçtı. Biraz ilerdeki bir çalının altına saklandı. Karnı tok olduğu için geceyi orada rahat rahat geçirdi.

Ertesi gün Cik kendine bir ev yapmak için hazırlığa başladı. Dere boyunca uzanan sazlıklara gitti. Bunlar, bir farenin kuracağı ev için en iyi yapı malzemesiydi. Yaprakları kemirerek kopardığı kamış sazlarıyla ördü. Böylece, bitiştirdiği bir kaç kamış arasına hafif, yuvarlak, kuş yuvasına benziyen, bir evcik yaptı.

Cik'in evi bir çocuk yumruğu büyüklüğündeydi. Çiçek yapraklariyle kendine yumuşak bir yatak da hazırlamıştı. Artık Cik'in düşmanlarından korkusu kalmamıştı. Evi, yılanların uzanamıyacakları kadar yüksekti; üzeri otlarla örtülü olduğu için kuşlar da farkedemezdi.

Bir gün evinden epeyi uzaklaşmış, dere kenarındaki ağaç kovuklarından birinde bir yabani arısı yuvası bulmuştu. Öyle çok bal yedi ki, eve kadar gidecek hali kalmadı. Oracıkta, otlara gömülerek sabahladı. Güneş doğar doğmaz, evceğizinin yolunu tuttu. Ama eve yaklaşınca etrafta hoşuna gitmiyen bazı şeyler gördü. Yerde, saz yapraklarının üzerinde, vıcık vıcık, sümük gibi bir sıvı vardı. Yuvanın giriş deliğinden de kalın, güdük bir kuyruk fırlamıştı...

Cik fena halde korktu. Yılan kuyruğuna benzemiyordu ama, ne olabilirdi bu?.. Soluğunu tutarak, otlar arasından ,davetsiz misafiri seyrediyordu. Pis hayvan, yavaş yavaş, akarcasına, yuvanın deliğinden çıktı, yere inmeğe başladı!

Cik'in bu yeni düşmanı, kocaman bir sümüklü böcekti. Gerçi Cik'e bir şey yapamazdı ama, evciğini, o güzelim çiçek yapraklarıyla döşeli yatağını, berbat etmişti. Cik ortalığı temizleyip, yeni yatağını yapıncaya kadar bir hal oldu.

Günler gittikçe kısalıyor, geceler daha soğuk oluyordu. Cik kış hazırlığını yapmağa başladı. Toprağın altında iki kiler kazdı, içlerine tıka basa yiyecekler doldurdu. Sonra da bunları bir yeraltı koridoruyla birleştirdi.

Evi, gitgide, yağmurlardan adamakıllı bozulmuştu. Cik toprağa başka bir çukur kazarak buraya yerleşti ve kış uykusuna yattı. Tarla farelerinin kış

DOĞAN KARDEŞ
Bulmaca Kuponu : 115

uykusu, dağ farelerininki gibi bütün kış boyunca devam etmez; Cik de ikide bir uyanıyordu. Kilere gidip karnını doyuruyor, tekrar uykuya yatıyordu.

★

Soğuk bir kış akşamıydı. Lapa lapa kar yağıyordu. Soba başında örgü ören Çiğdem :

— Bu havada dışardaki hayvancıkların hali ne fena! diye içini çekti.

Sonra, birdenbire :

— Ağabey, şu küçük fare Cik'i hatırlıyor musun? diye sordu. Kim bilir, nerededir şimdi.

Kontrplaktan bir çerçeve oymakla uğraşan Osman, ilgisiz bir sesle :

— Nerede olacak... Ya o gün derede boğuldu, yahut bir hayvanın pençesine düştü; dedi .

Çiğdem'in gözleri doldu :

— Yazık. Ne güzel hayvancıktı... Sarı yumuşak tüyleri vardı...

Osman güldü :

— Fare güzel olur mu hiç, dedi. İstersen, kapan kurayım da sana on tane fare tutayım.

— İstemem on tanesini; ufacık, Cik gibi sarı bir tarla faresi getir.

Çiğdem nerdeyse ağlıyacaktı. Küçük kardeşini çok seven Osman onu avutmak istedi :

— Sulugözlülük etme, dışardaki anbarımıza kapan kurarım; bakalım, belki bir tarla faresi yakalanır.

Osman'ın anbara kapan kurduğu gece, Cik'in başına bir felâket geldi: evi yıkıldı... Evi karlara dayanamıyarak çökmüştü. Cik, kilerine giderek karnını tıka basa doyurduktan sonra başka bir yere taşınmağa karar verdi. Ama ne yazık ki, iki kilerciğin yerinde ezilmiş, çiğnenmiş toprakla bir yığın kar buldu. Etrafta keçi ayağı izleri vardı. Cik'in evini yıkan, yiyeceklerini de yiyen bir kaç yabani keçiydi.

Zavallı Cik, güçlükle bulduğu bir kaç kuru tohumu midesine indirerek, yarı aç yarı tok yola çıktı. Donmuş dereden karşıya geçmek için kıyıya gelince durakladı. Ya bu mehtaplı gecede, buzun üstünde onu birisi görürse?.. Saklanacak yer bulamıyacaktı. Ama geriye dönmek de açlıktan, soğuktan ölmek demekti.

Cik ,cesaretle buzun üzerine atladı. Fakat kötü bir cift gözün onu kolladığının hiç farkında olmamıştı. Daha derenin ortasına varmadan, arkasından kara bir gölge sessizce yaklaştı. Cik buzun üstünde akseden gölgeyi görür görmez, hemen, karada yaptığı gibi, olduğu yere uzandı. Ama beyaz buzda kendini saklıyamadı, koyu bir topak

halinde kalıverdi.

Gölge, onun, yanına gelip sert, eğri tırnaklarını, acıtarak, ufacık vücuduna daldırdı. Başına hızla bir şey vurdu. Cik bundan sonrasını hatırlıyamıyordu...

Ayıldığı zaman kendini kapkaranlık bir yerde buldu. Hem başı, hem de vücudundaki yaralar durmadan sızlıyordu. Cik bir yandan yaralarını yalıyor, bir yandan da, gözlerini karanlığa alıştırarak nerede olduğunu anlamağa çalışıyordu. Baca gibi yusyuvarlak bir yerdeydi. Yuvarlak bir delikten sabahın solgun ışığı sızıyordu. Farecik, nerde yattığını merak etti, bakındı. Ama bakmasıyla yattığı yerden fırlaması bir oldu: Cik, bir yığın ölmüş fare arasındaydı... Onu yakalıyan bir baykuştu. Öldürdüğünü sanarak, kışlık yiyecek deposuna atmıştı.

Tarla faresi, biraz kendine gelince, yavaşça, düşmemeğe çalışarak, bulunduğu ağaç kovuğundan dışarıya çıktı, inmeğe başladı. Yere iner inmez, hemen kaçmağa, ilerde görünen, yüksek duvarlarla çevrili büyük bir eve doğru koşmağa başladı. Bahçe duvarının ufak deliğinden içeriye daldı. Orada, içinden, buğday, arpa kokuları gelen bir anbar görünce hemen bir budak deliğinden kayıverdi.

Cik, karnını doyurmak için henüz bir şeyler atıştırmağa başlamışken, birdenbire, döşemeden bıyıklı, sivri bir surat uzanıverdi. Karanlıkta bir cift göz öfkeli öfkeli baktı. İri bir ev faresi delikten anbarın ortasına fırladı; arkasından dört tane daha çıkıverdi. Öyle hırçın, öyle suratsız şeylerdi ki, Cik onlara sokulmağa cesaret edemedi. Durduğu yerde ezilip büzülüyordu.

Ev fareleri yeni gelen sarı renkli misafiri hiç beğenmediler. Kendi malları saydıkları anbarda onun da bulunmasını hoş görmediler. En büyük fare Cik'in üstüne atıldı, omuzundan ısırıverdi. Arkasından ötekiler de zavallıya çullandılar. Cik güçlükle bir tahta sandığın daracık aralığından kaçabildi. Ev fareleri daha iri oldukları için delikten geçemediler, Cik de böylece canını kurtarabildi. Kendi milletinin onu böyle karşılıyacağını hiç ummuyordu.

★

Osman, bir gün ambardan :

— Çiğdem, işte sana sarı tarla faresi! diye bağırdı.

Gerçekten, kapanın içinde bizim Cik duruyordu. Çiğdem onu, kulağındaki yara yerinden hemen tanıdı. Yataktan kalktı, giyinmeğe başladı. Osman da kapanı yere bırakarak biraz yiyecek aramağa gitti. Gelince, Çiğdem'i boş kapana şaşkın şaşkın bakarken buldu.

Cik, kapanın bir tarafında, teller arasından kaçabileceği bir aralık bulmuştu. Zaten, her gece, yemi yiyor, kapan kapanınca aralıktan kaçıyordu. O gece Osman kapanı, aralığı duvara dayayarak koyduğu için Cik yakayı ele vermişti.

Osman, kederlenmiş kardeşini teselli etti :

— Üzülme canım. Bak, ben onu nasıl yakalarım!

Osman dışarı çıktı. Sonra elinde annesinin şosonuyla geldi. Şosonu duvarın yanına başaşağı koydu. Kardeşine:

— Sandığı oynat; mutlaka arkasına saklanmıştır... dedi. Sandığın altından çıkınca, bütün fareler gibi, duvar boyunca koşacak, şosonun altında bıraktığım aralığa girecektir.

Birden Çiğdem'in yüzü güldü :

— İstemez ağabey, dedi. Tutmıyalım. Varsın benim odamda, sandığın arkasında otursun. Ona her gün yiyecek vereceğim. Elbette sonunda alışır, yanıma çıkmağa başlar.

Ağabeysi güldü :

— Bana ne! Ben sana Cik'i hediye ettim. Ama annem, odanda fare beslediğini duyarsa, karışmam .

— Cik, bildiğimiz pis farelerden değil ki...

O günden sonra Cik için pek mesut bir hayat başladı. Bol bol yiyordu; onu hırpalıyacak ev fareleri veya başka bir hayvan yoktu. Sandığın arkasına bez, kâğıt, kırpıntıları taşıyarak bir yuva yapmıştı. İnsanlardan korktuğu için yuvasından ancak gece çıkıyordu. Ama bir gün Cik ince, tatlı bir müzik

YARDIMCI SAYFAMIZ:

HAYAT

BİZ DE TUTUMLU OLALIM !

Kibrit Çöpünü Hesaplıyan Milyoner

Amerika'da fakir ve işsiz insanların ailelerine ve küçük çocuklarına yardım için bir hayır kurumu kurulmuştu. Bizdeki Çocuk Esirgeme Kurumu, Kızılay gibi bir kurum... Kurum üyeleri üçer, beşer kişilik gruplarla Amerika'nın meşhur zenginlerini, milyonerlerini ziyaret ederek hayır işleri için para istemeğe başlarlar...

Amerika'da çok zengin adamlara kral derler. Çelik fabrikaları olan milyoner çelik kralıdır. Zengin petrol işleri yapan adam, petrol kralıdır. Bir grup da büyük kibrit fabrikaları olan ve Amerika'da günde milyonlarca kutu kibrit satan çok zengin bir milyonerin, kibrit kralının apartımanına gider...

Binlerce liralık eşya ile döşenmiş zengin bir salona alınırlar... Güler yüzlü ev sahibi milyoner adam misafirlere geniş, rahat koltuklar gösterir... Büyük bir altın kutu içinde sigaralar ikram eder.

O sırada salona gelen milyonerin oğlu da sigaraları yakmak için kibrit kutusunu eline alır... Kutunun eczalı yüzüne kibriti sürter... Fakat misafirin sigarasını yakmadan kibrit söner... İkinci bir kibriti tekrar yakar... Yine beceremez ve sigaraları yakamaz. Üçüncü kibriti yakarken milyoner oğlunun elinden kutuyu alır ve çocuğu azarlıyarak salondan kovar...

Misafirlerin sigaralarını kendisi yakar. Misafirler şaşkın gözlerle birbirlerine bakıp ne diyeceklerini bilemezler. Öyle ya!.. Bir tek kibrit çöpü için sevgili bir tanecik oğlunu azarlıyan ve onu misafirlerin yanından kovan bu milyonere şaşılmaz mı?.. Bu cimri adam hiç hayır işlerine on para verir mi?.. Para lâfını açtıkları zaman kim bilir nasıl kızacak, surat asacak ve belki de misafirlere ağır sözler söyliyecek...

Nihayet, Kurum Başkanı söze başlar :

— Çok sayın milyoner... Semtimizin fakirlerine yardım için bir Kurum kurduğumuzu belki gazetelerde okumuşsunuzdur... Zengin ve hamiyetli komşularımızın yardımı ile işe girişmek istiyoruz... Sizin de bu şefkat işine elinizden gelen yardımı yapacağınızı düşünerek buraya geldik. Kaç liralık bir makbuz keselim, der...

Gelen üyeler dört gözle milyonerin ağzından çıkacak lâfı beklerler. Belki beş kuruş, belki de yirmiş beş kuruş diyip işin içinden çıkacaktı. Milyoner ellerini uğuşturarak ve âdeta utanır gibi başkanın yüzüne bakarak:

— Şimdilik yüz bin lirayı lûtfen kabul ediniz... İleride yine bir miktar veririm.. der.

Grup üyeleri birbirlerine girerler... Bir kısmı makbuzu doldururken, bir kısmı milyonerin ellerini sıkar, teşekkürler eder. Yüz bin liranın çekini cebine koyan başkan, milyonere :

— Verdiğiniz bu para ile bir çok hasta çocuk iyi olacak ve size dua edecektir, ben hepsi adına size teşekkür ederim. Yalnız size bir şey sormama izin vermenizi rica ederim : Bir defa da bu kadar yüksek bir parayı veren ince ruhlu bir milyonerin bir kibrit için oğlunu azarlamasına, onu kovmasına akıl erdiremedim. Bu sorumdan dolayı beni affediniz, der.

Milyoner :

— Bizim ailemiz Amerika'ya Avrupadan gelmiştir... Amerika kıtasına vapurdan indiğimiz gün üzerimizde ancak bir ay bizi geçindirebilecek para vardı. Yani fakir sayılırdık. İşe önce kalabalık caddelerin köşelerinde kibrit satmakla başladık... Kazancımızı çok iyi kullandık. Muhakkak bir kısmını arttırdık. Bir. kaç sene sonra arttırdığımız bu paralarla bir dükkân açtık... Bir müddet sonra ikinci bir dükkân daha açtık... Nihayet sattığımız kibritleri kendimiz yapmayı düşünerek küçük bir fabrika kurduk. Artık bulunduğumuz şehirde bizim kibritler satılıyordu. Fakat bizim aile yine bir kibriti boş yere sarfetmemeğe gayret ediyordu. Kazancımızdan bir miktarını saklıyorduk. Hep sarfederek har vurup harman savurmuyorduk, diyerek, cebinden altın bir mahfaza içinde kullanıla kullanıla bir parmak kadar kalmış bir kurşun kalem çıkarır :

— İşte kalemleri bile hâlâ bu kadar, küçük oluncıya kadar kullanırız. Bir sayfa kâğıdın boş hiç bir yerini bırakmayız. Böyle, böyle, boş, lüzumsuz yerlere para vermeden milyoner olduk. Gerektiği zaman yüz binlerce lirayı da veririm. Ben cimri değilim, yalnız tutumluyum... İstiyoruz ki bütün aile çocukları bizim gibi düşünsün ve bizim gibi davransın... Bizi milyoner eden bir kibrit çöpüne bile değer versin. Ben bu gün çocuğuma bir ders vermek için gördüğünüz şekilde davrandım... Yine buyrunuz baylar. Yardım işi için her zaman bana gelebilirsiniz...

Sokağa çıkan grup âzaları Amerika'nın göklere kadar yükselen elli, altmış, yüz katlı binalarının arasında bu milyonerin yüksek apartımanına takdirle bakarken :

«Keşke biz de bu aile gibi her şeyi iyi bir tutumla kullansaydık da böyle zengin olsaydık» dedikleri muhakkaktır.

---

sesi işitti. Bu ona, dere kıyısında oturduğu vakitler duyduğu kuş seslerini hatırlattı. Her zamanki çekingenliğini unutarak, sandığın arkasından, odanın ortasına çıktı.

Osman ayakta flüt çalıyor, elişi yapan Çiğdem de onu sessizce dinliyordu. Cik'i ilk gören o olmuştu. Ağabeysine bir göz işareti yaptı. Sonra, yavaşça :

— Devam et ağabey, çal... Bak seni dinliyor, diye fısıldadı.

Cik kendini o kadar kaptırmıştı ki, odanın köşesine giderek tabağın içinde duran sütünü içmeğe başladı. Çocuklar buna bayıldılar. Artık Cik'i kendilerine alıştırma çaresini bulmuşlardı. Onu yuvasından çıkartmak için Osman flüt çalmağa başlıyordu. Cik, müzik sesini duyunca, hemen odanın ortasına çıkıyordu.

Sonunda, küçük tarla faresi çocuklara öyle alıştı ki, müziksiz de çıkmağa başladı. Osman ona kontrplâktan minicik bir ev de yapmıştı. Cik evciğinde pek rahat oturuyordu .Ama bu ancak kış bitinceye kadar sürdü. Bahar başlarında bir gün Çiğdem'le Osman, sevimli farelerinin yuvasını boş buldular: Cik hürriyete kavuşmak için onlardan ayrılmıştı.

Çiğdem, sevgili Cik'ine ertesi kış yeniden kavuşmak ümidiyle kendini avutuyordu.

YARDIMCI SAYFAMIZ:

OLİMPİYAD ŞAMPİYONU OLMAK İSTİYORUM!

Yalçın o gün okuldan eve döndüğü zaman herkesi bir telâş içinde buldu.. Babası ağır hasta imiş. Kendini bilmeden yatıyormuş, çok ateşi varmış.. Annesi doktoru çağırmasını söyleyince Yalçın koşarak hem akrabaları, hem babasının en samimî bir arkadaşı olan doktorun evine gitti. Doktor Yalçın'ın telâşına gülerek:

— Korkma Yalçın, babanı hastalık kolay kolay yenemez, dedi ve çantasını alarak Yalçın'lara geldi...

İnce, bir muayeneden sonra hastalığın mühim olduğunu, dikkatli bakılması lâzım geldiğini söyledi ve:

— Bu hastalık başkasında olsaydı ben de korkardım, telâşa düşerdim. Fakat aziz arkadaşım her hastalığa kolayca yenilmez... Biz, birbirimizi çok küçükten tanırız, daha senin kadarken onunla yatılı olarak Galatasaray'da idik. Karyolalarımız yanyana idi. Aynı sırada yıllarca birlikte oturup ders dinledik...

— Doktor amca, babam küçükken yaramaz mıydı, çalışkan mıydı, çok merak ediyorum?

Doktor gülerek sözlerine devam etti:

— Hem çok çalışkan ve hem de çok yaramazdı... Her yaptığına bütün sınıf ve öğretmenler gülerdi... Baban bilhassa müthiş sporcu idi. Onun sporculuğu birinci sınıftan başladı. Okuldan çıktığı zaman lisenin en çok tanınmış bir sporcusu idi...

Bu sefer de Yalçın'ın annesi söze karıştı:

— Şimdi de öyle değil mi bay doktor, her yaz denizde yüzer, kürek çeker, kışın muhakkak izin alıp Bursaya Uludağa kaymağa gider, pazar günleri bir kaç saat yol yürür...

Doktor:

— Hiç bilmez olur muyum?.. Yine de sporcudur... Fakat o zamanlar görmeliydiniz. Sabahları biz yatağımızda tenbel, tenbel sağdan, sola, soldan sağa dönerken o derhal fırlar, jimnastik salonuna iner, yarım saat kadar idman yapardı. Sonra dışarı çıkar, ciğerlerine bol bol temiz hava çekerdi. Başını, yüzünü, boynunu bol soğuk su ile yıkardı. Çivi gibi sağlamdı. Okulda yıllarca beraber kaldığımız halde onun nezle olduğunu

görmedim. Bizimle alay ederdi. Biz üşüdükçe o gülerdi... İşte, dostum şimdi o günlerdeki çalışmasının mükâfatlarını görüyor, bütün sınıf arkadaşlarından daha genç ve daha neşeli duruyor...

Doktor kendisine ikram edilen kahveyi içerken karyolada yatan arkadaşına uzun, uzun baktı, gözünde eski günler canlanmıştı ve yine anlatmağa başladı:

— Lisenin doktoru ölçtüğü zaman onun göğsünün hepimizin göğsünden daha geniş olduğunu görmüştü. Bizden iki defa fazla hava alıp veriyordu... Ciğerleri körük gibi idi. Sabahları idman yaparak ciğerlerini bu hale getirmişti..

Yalçın, babanın damarları bizimkinden çok sağlamdır. Onların içindeki kan daha kolay ve daha hızlı dolaşır, bu kadar yüksek ateşi olduğu halde bakınız ne kadar rahat uyuyor. Kalbi ne kadar güzel işliyor. Tıpkı sağlam bir motör gibi... Halbuki vaktiyle idman yapmasaydı şimdi kalbi çok fena atacaktı. Damarların çatlaması ihtimali vardı...

Sen de idman yapıyor musun Yalçın?..

— Yapıyorum doktor amca... Babam yaptırıyor... Okulda da jimnastik derslerine, öğretmenin yaptırdığı hareketlere dikkat ediyorum. Her gün evde onlara çalışıyorum... Ben büyüyünce Olimpiyadlara girmek istiyorum.

Annesi de:

— Evet bay doktor, oğlumu Olimpiyada hazırlıyoruz... O yirmi yaşına gelince iyi bir Türk koşucusu veyahut atlayıcısı olacaktır. Onu Olimpiyada gönderecekler.

Doktor da:

— Aferin Yalçın, demek atlet yetişiyorsun... Bak 1948 Londra olimpiyadına giden güreşçiler Türk milletinin göğsünü nasıl iftiharla kabarttılar. «Türk gibi kuvvetli» sözünü dünyaya ispat ettiler. Görelim seni, çalış, idmanları bırakma. Sen de 1958 olimpiyadında Türk bayrağını Olimpiyat direğine çektir ve İstiklâl marşını çaldır... Bu suretle hem bu sporcu babaya lâyık bir evlât olduğunu da ispat etmiş olursun, dedi...

Yalçın'ın babası da hastalıktan gözlerini yarı yarıya açabilmiş, doktorun son sözlerini dinlemişti. Yavaşça:

— Tabiî, tabiî... Yalçın Olimpiyat şampiyonu olacaktır... diye gülümsedi.

★ ★ ★ ★ ★ ★

★ Bir sınıfta 48 öğrenci var. Bu öğrenciler her ay iki kalem ucu kullanıyorlar. Kalem ucunun tanesi 1 kuruş ¾ santimdir. Acaba bütün sınıf bir ayda kaç kuruş kalem ucu parası vermiş oluyor?

★ Ayşe bir ayda kumbarasında 2540 kuruşu biriktirdi. Bu parayı Yapı ve Kredi Bankasına götürerek bir İkramiyeli Aile Cüzdanı aldı. Banka yüzde 2½ kuruş faiz verdiğine göre Ayşe'nin bir sene sonra kaç kuruşu olur?

★ Aşağıdaki sayıları okuyunuz:
1,345,371,872 — 13:778,764,132
0,074.063,407

★ Aşağıda yazı ile yazılan sayıları rakam ile yazınız:
On bir milyon beş yüz altmış iki bin sekiz yüz seksen dokuz.
Bir milyar seksen üç milyon altmış bir.

★ ★ ★ ★ ★ ★

YARDIMCI SAYFAMIZ:

BİR PİYANGODAN ÇIKAN EV!

Geçenlerde, bir cumartesi günü, arkadaşlarımdan birinin evine misafir gitmiştik. Güzel güzel konuşup oynarken birden kapı çalındı. İçeriye bir kaç yabancı girdi. Arkadaşımın babası ile bir şeyler konuştular. Arkadaşımın babası birden sevinerek bağırdı:

— Ne diyorsun sahi mi?

İçeriye giren yabancılardan biri:

— Tabiî efendim, size bir ev isabet etti.

— Demek ben şimdi bir ev sahibi oldum öyle mi?

— Evet, hem de Kadıköyünde, Çiftehavuzlarda bahçeli bir ev.

Arkadaşımın babası ve annesi bu haber üzerine o kadar sevindiler ki, gözleri yaşardı.

İçeriye giren yabancılardan biri:

— Haydi kalkın ne duruyorsunuz, sizi evinize götürelim ve anahtarlarını teslim edelim, deyince babam da:

— Haydi kalkın biz yabancı değiliz, dedi ve hep beraber sokağa çıktık. Onlardan ayrılınca ben babama sordum:

— Baba bu nasıl şey anlayamadım.

Babam anlattı:

— Oğlum, Yapı ve Kredi Bankası, en aşağı yüz lira verip bir İkramiyeli Aile Cüzdanı alanlar arasında her yıl kur'alar çekerek, böyle evler, çeşitli para ikramiyeleri hediye ediyor.

— Niçin baba?

— Herkesi para biriktirmeye heveslendirmek için.

— Banka nedir baba?

— Banka yavrum, herkesin elinde birikmiş ihtiyaçtan fazla paraları toplar. Bunlara bir nevi kira verir. Bu kiraya faiz denir. Meselâ elinde birikmiş iki bin lirası olan bir adam, bunları bir bankaya yatırırsa, yüzde iki buçuk faiz alarak, iki bin lira bir yıl sonra iki bin elli lira olur. Ayrıca da işte böyle evler, para ikramiyeleri kazanabilir.

— Peki baba, bu birikmiş paraları banka ne yapar?

— Banka bu birikmiş paraları işlerini yürütmek ve büyütmek için daha fazla paraya ihtiyacı olan fabrikatörlere, tüccarlara, esnafa dağıtır. Buna karşılık o da bir faiz alır. Aldığı faiz, verdiği faizden daha yüksektir. Aradaki farkla da bankalar kendi masraflarını karşılarlar.

— Babacığım, gazetelerde başka başka bankaların ilânlarını da görüyoruz. Bunların hepsi de ayni şeyi mi yapar?

— Hepsi birikmiş paraları saklar ama, bu paraları dağıtma işinde birbirlerinden ayrılırlar. Meselâ Ziraat Bankası daha ziyade çiftçilerin para ihtiyacını karşılar. Sümerbank, daha ziyade Devletin kurduğu fabrikaların, Etibank devletin işlettiği madenlerin para ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırlar. İller Bankası, belediyelerin su, elektrik, kanalizasyon gibi çeşitli ihtiyaçlarını sağlamaya çalışır.

ÖDEVLER:

1 — On dokuz milyon Türk vatandaşı günde bir bir üstüne on kuruş biriktirseler acaba beş yılda kaç para birikir?

2 — Yirmi beş bin çiftçi ailesine Ziraat Bankası bir yılda biner lira kredi verse ve yüzde beş faiz alsa kaç para faiz almış olur?

TENZİLAT KUPONU

25 Kuruş

Bir çok arkadaşlarınız 4 motörlü bir UÇANKALE aldılar. Sizin de bir tane alabilmenizi kolaylaştırmak için, size yardım ediyoruz.

Bu KUPONLA bir UÇANKALE'yi Beyoğlu 255, Galatasaray Bonmarşesinde 25 kuruş daha ucuza alabilirsiniz. ACELE EDİNİZ.

NOT: 1 Uçankale için ancak 1 kupon kabul edilir.

DİKKAT: Uçankalenizi alırken kutulardaki İKRAMİYE KARTINI muhakkak isteyiniz.

MUTFAKTA YETİŞEN MÜZİSYEN

Onyedinci yüzyılın ortasında bir gün, Floransa'nın kenar sokaklarından birinde büyük bir kalabalık 10 - 12 yaşlarındaki bir çocuğun keman çalmasını dinliyordu. Çocuk, yaşına göre çok iyi, kıvrak çalıyordu.

Çocuğun üstü başı pek kötüydü ama, gözlerinde parlıyan zekâ onu dinliyenlerden birinin ilgisini çekti. Adam çocuğa yaklaşarak :

— Benimle Fransa'ya gelir misin yavrum? diye sordu. Seni çok zengin, kibar bir bayanın yanına götüreyim.

Çocuğun yüzü sevinçten pembeleşti :

— Teşekkür ederim. Ne yapacağım orada?

— Daima neşeli, güler yüzlü olup o bayanı eğlendireceksin.

— Peki efendim. Ben çirkin bir çocuğum ama, yine de onu neşelendirmeğe çalışırım.

Çocuğun cevabı adamın hoşuna gitti. Çocuğun adının Jan Batist Lülli olduğunu öğrendi. Babasından izin alarak, onu Paris'e, kralın yakın akrabalarından Düşes Monpansiye'nin sarayına götürdü.

Şımarık düşes, küçük Lülli'yi görünce, yüzünü buruşturarak :

— Aman şövalyem, bu çirkin yavruyu nereden buldunuz da getirdiniz? diye ona çıkıştı. Bir daha görmeyeyim onu...

Çocuğu mutfağa götürerek, aşçının yanına yamak verdiler. Bu olayı kısa zamanda, küçük Lülli'den başka saraydaki herkes unuttu. Çocuk kederini, boş vakitlerinde keman çalmakla dağıtmağa çalışıyordu. Çok geçmeden, Lülli'nin kemanla çaldığı İtalyan halk şarkılarını saraydaki bütün hizmetçiler zevkle dinlemeğe başladılar.

Bir gün, düşesin sarayına misafir gelen zengin bir adam, köpeğini elinden kaçırdı. Onu kovalarken sarayın alt katına, kadar indi. Uzaktan gelen müzik sesini duyunca durdu, dinledi. Bu, artist ruhlu birinin çalışıydı. Kont yavaşça, müzik sesinin geldiği yere kadar yürüdü. Gördüğü manzara karşısında hayretle durakladı.

Büyük mutfağın ortasında, masanın üzerinde önlüklü, başında beyaz takkeyle bir aşçı yamağı keman çalıyordu. Sarayın uşakları, aşçıları da kulak kesilmiş, onu dinliyorlardı.

Adam, karşısında ihmal edilmiş bir cevher bulunduğunu anlamıştı. Salona dönünce düşese ve misafirlerine gördüklerini anlattı. Beş dakika geçmeden küçük Lülli'yi kemaniyle beraber, mutfak kılığıyla düşesin salonuna götürdüler.

Düşes, Lülli'yi sarayın kemancısı yaptı. Sonraları genç kemancıyı akrabasının sarayında dinliyen kral onu kendi sarayına almış, Lülli'nin idaresi altında bir keman orkestrası kurdurmuştu.

Şöhret basamaklarında hızla yükselen Jan Batist Lülli hiçbir zaman düşesin mutfağında geçirdiği günleri, oradaki arkadaşlarını unutmadı.

N. Y. TALUY

KİM BULACAK?

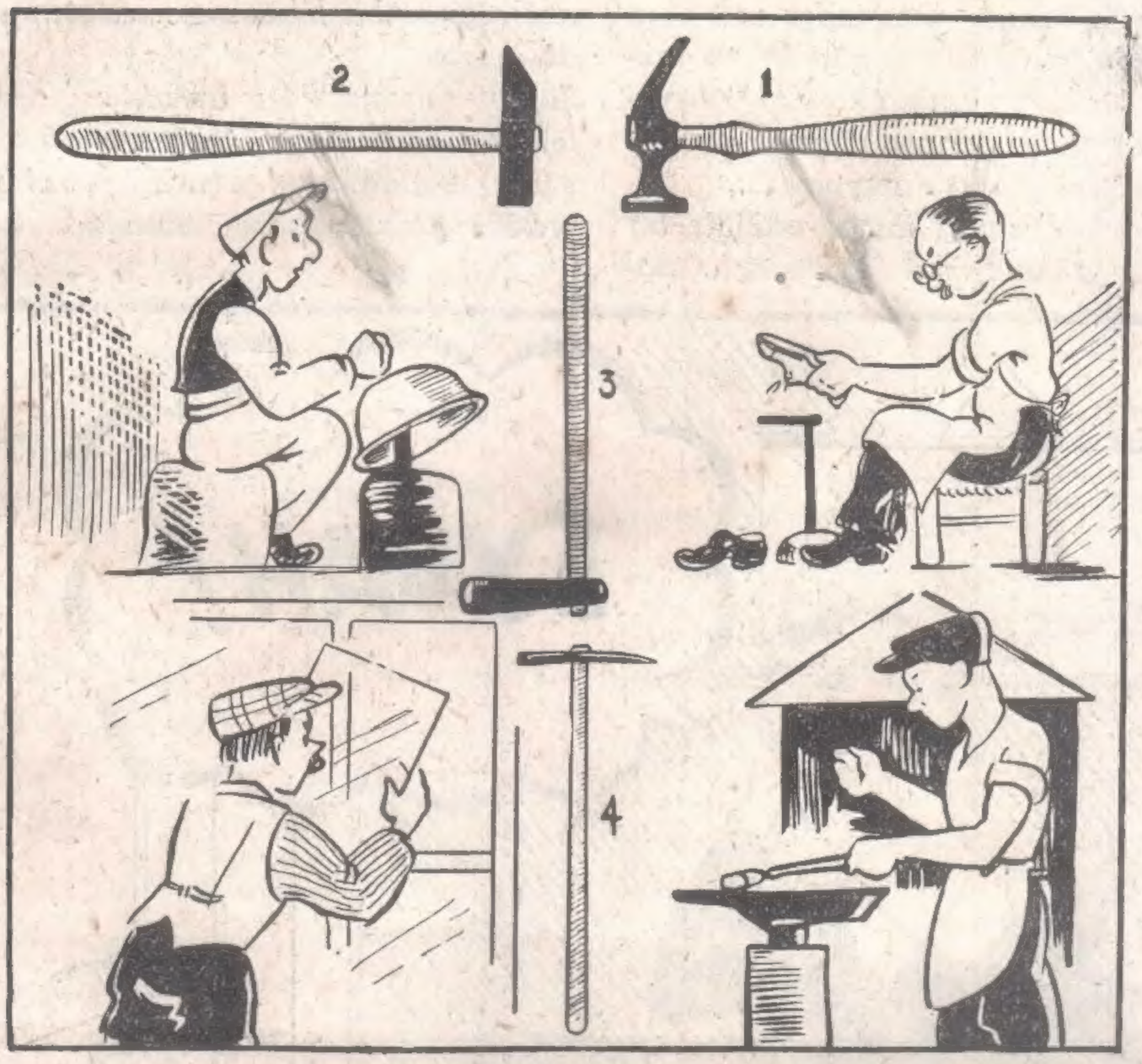

Bakırcı, camcı, demirci, kunduracı çekiçlerini birbirine karıştırmışlar. Hangisi hangisinindir, bulabilir misiniz?

DİKKAT!

Bu sayfadaki bulmacayı çözenler arasında kura çekilerek, birinciye bir dolma kalem, ikinciye bir resim albümü, üçüncüye altı aylık abone, dördüncüden ellinciye kadar güzel bir kitap hediye edilecektir. Cevaplar Ocak ayının 10-una kadar (Doğan Kardeş P. K. 2217 Beyoğlu) adresine gönderilmiş olmalıdır.

UÇANKALE BİLMECESİNİ KAZANANLAR :

Uçankale bulmacasına 164 kardeş katılmış, bunlardan ancak aşağıda adları yazılı 25 kardeş doğru çözebilmiştir. İstanbulda oturan kardeşlerin idaremize gelerek hediye kartlarını almalarını rica ederiz. Taşradaki kardeşlerin «Uçankale»-leri adreslerine gönderilecektir.

Hatice Başok (Kadıköy), Nermin Uzman (İstanbul), Doğan Şakar (Üsküdar), Nuran Çekiç (İstanbul), Şenel Karabacak (İzmir), Şadi Coşan (Kadıköy), Osman Genç (Hereke), Salâhattin Oğuzata (Erzurum), Tacettin (Kadıköy), Necil Üngör (Erzurum), Karay Zeyrek (Polatlı), Muzaffer Endar (Kırklareli), Mehmet Işık (Malatya), Zehra Yüksel (Üsküdar), Akın Güngör (Oğuzeli), Tarhan Berke (Ankara). Yılmaz Erten (Elâzığ). Bahür Erdemoğlu (Samsun). Yılmaz Ülkere (Çorum), Ayten Törün (İstanbul), Pılatın Top (Adana), Özün Özdizdar (Üsküdar), Doğan Evsal (Kadıköy), Hatice Akıncıoğlu (Kırklareli), Hamdi Ersavaş (Sivas).

«Uçankale» bulmacasının çözülüşü söyleydi :

Vapurdaki kardeş Nevyork limanına gidinceye kadar yolda tam (30) vapurla karşılaşıyor .

«UÇANKALE» bulmacasında kazanamıyan kardeşleri de sevindirmek ve her kardeşi bir UÇANKALE sahibi yapmak için dergimiz büyük bir yardımda bulunmağa karar vermiştir.

8-inci sayfadaki kuponu kesip İstanbul Beyoğlu, Galatasaray, İstiklâl Cad. No. 255 deki Beyoğlu Bonmarşesine götüren veya gönderen kardeşler, bir Uçankale'yi çok daha ucuza alabilirler.

★ ★

BU SENE SONUNA KADAR

bir

İkramiyeli Aile Cüzdanı

alanlar

Şubat ayında çekilecek kur'anın hediyesi olan

Döşenmiş ufak bir

Yazlık Ev

(Otomobili ve garajı beraber)

kazanabilirler.

YAPI ve KREDİ BANKASI

★

Tahsil
ve
Çehiz
sigortaları

ne kadar küçük yaşta başlarsa o kadar kârlıdır.

★

DOĞAN SİGORTA

Doğan Kardeş

HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ

Sayı : 115 — Cilt : 4

9 Aralık 1948

Fiatı 15 Kuruş

Her hafta perşembe günleri çıkar ★ Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden : Vedat Nedim Tör ★ Sekreter : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Beyoğlu, İstiklâl Cad., 320 — 24 Yeni Han. İkinci kat ★ Mektup adresi : Posta Kutusu : 2217 Beyoğlu ★ Telefon 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Abone her sayıdan başlıyabilir ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Gelen yazılar basılsın basılmasın sahibine geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi İstanbul.

AV PEŞİNDE

Doğan Kardeş'in Romanı : 7

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— Bizonu korkutmak istedim ama, galiba...

— Öyle kardeşim, galiba... Vil sözünü tamamlamadan yeniden kahkahayı bastı.

Bu vaka üç küçük avcıyı neşelendirmişti. Gülerek yola koyuldular. Hızla yürüyorlardı; karanlık basmadan önce bir yerde kamp kurmak istiyorlardı.

— Aman Yarabbil.. Ayı... Tam bir sürü...

Vil bunları söyledikten sonra birden geriye döndü.

Gerçekten, uzaktan bir kaç iri karaltı belirmişti. Ancak bunlar, Vil'in dediği gibi, «bir sürü» değil de sadece üç tane ayıydı.

Vil hemen ormana saptı.

— Ağaçlara çıkalım çocuklar, dedi. Bunlar mutlaka kaynaktan dönen bir sürünün öncüleri... Bu kadar hayvanla başa çıkamayız.

Cek kıpırdanmadı.

— Gitmem doğrusu, dedi. Buraya avdan kaçmağa değil, avlanmağa geldik.

Vil güldü.

— Demin yaptığın gibi, değil mi? Canın isterse, kal.

Corc da ağabeysinin arkasından yürüdü. Cek, yalnız başına, yaklaşan ayıları beklemeğe başladı.

IX

ÜÇ AYIYLA KARŞI KARŞIYA

Küçük avcı üç ayıya tek başına saldırmak niyetinde değildi. Ama iki kardeşin kaçmasına da pek içerlemişti. Üçüne de birer ayı varken, ne diye kaçmışlardı sanki?!..

Önde yürüyen hayvana nişan alarak :

— Hele senin hakkından geleyim... diye mırıldandı.

Ayı, Cek'e yirmi, yirmi beş metre kadar yaklaşınca, çocuğu gördü. Çirkin suratını kaldırarak durdu. O aralık Vil ile Corc da ancak bir kaç adım öteye kaçtıktan sonra, birden, sözleşmiş gibi, durdular. Büyüğü :

— Doğru yapmadık Corc, dedi. Cek ayılarla dövüşecek olursa, onu yardımsız bırakmıyalım.

Corc aceleyle tüfeğini kontrol etti. Tehlikeli bir durumdaydılar. Cek, karşısında duran ve ona sanki merakla bakan ayının göğsüne nişan alıyor, öte yandan, başlarına gelecekten haberi olmayan öteki ayılar da badi badi yaklaşmağa devam ediyorlardı.

Vil ile Corc isteseydiler, bulundukları yerden birer kurşunla birinci ayıyı hemen yere serebilirlerdi, ama bunu iki sebepten yapmadılar. Bir kere bu ayı Cek'in hakkıydı. Sonra da tüfek sesinden hiddetlenen öbür ayının arkadaşlarına saldırması beklenebilirdi. İşte o zaman Corc'la Vilin yardımı daha yerinde olacaktı. O aralık Cek ateş etti. Ama rüzgârın, önüne gelen bir dalı kıpırdatması yüzünden, kurşun hedefini bulmadı. Hayvan kafasından hafif bir yara aldı, o kadar.

Arkadaşlarının başarısından emin olan Vil ile küçük kardeşi tüfeğin patlamasından sonra korkunç hayvanı hâlâ ayakta durur görünce şaşaladılar. Cek de atallamıştı... Tüfeğini yeniden doldurmasına vakit kalmadan ayı hiddetle uluyarak ona doğru atıldı. Cek silâhını namlusundan kavradığı gibi, dipçiği olanca kuvvetiyle ayının başına yerleştirdi. Vuruşu on iki yaşında bir çocuk için çok kuvvetliydi ama, bu azmana, başına kuş tüyü düşmüş gibi, hiç tesir etmemişti. Öte yandan, o sırada, Cek'in tüfeği de elinden fırlamış, beş altı metre öteye düşmüştü.

X

TEHLİKELER İÇİNDE...

Hiddetinden kudurmuş hale gelen hayvan bu sefer de ona en yakın bulunan ve acele acele karabinasını dolduran Vil'e doğru atıldı. Ama Vil'in ayıyla başa çıkabileceğine aklı yatmadı. Demin Cek'in yaptığı gibi, bir iki sıçrayışta en yakın ağaçlardan birine tırmanmağa başladı. Niyeti, hayvanın ulaşamıyacağı bir yüksekliğe çıkarak, oradan ateş etmekti. Fakat ağaca silâhıyla birlikte çıkamıyacağını görünce, onu aşağıya fırlattı. Artık bu defa iki büyük avcı silâhsızdı. Bütün ümitleri küçük Corc'daydı.

Vaziyeti takip eden Cek :

— Silâhını doldurunca ya kadar görünme Corc! diye bağırdı. Dikkatle nişan al, göreyim seni!..

Corc, sesiyle hayvanı kendine çekmemek için, cevap vermedi. Ayı ağabeysini kovalarken, o, bir ağacın arkasına sinmiş, silâhını ateşe hazırlamakla meşguldü. Arada bir başını usulcacık uzatıp hayvanı gözlüyordu.

Düşmanlarının ikisini de ağaçlar üzerinde görüp ulaşamayan ayı, ortalıkta mekik dokuyor, sanki yeni bir düşmanın kokusunu almış gibi, havayı kokluyordu.

Corc siper aldığı ağacın arkasından hayvanın tam kalbine nişan aldı... Bir an sonra ayı cansız bir külçe halinde yere yıkıldı. Öteki iki ayı zaten ilk silâh sesinden sonra kaçmışlardı.

Çocuklar hemen vurulan ayının başına toplandılar. Cek :

— Eh, bu defa işi bittil dedi.

— İyi ama, Cek, sen nasıl oldu da boşa attın?

— Canım, hayvanın gözüne nişan almıştım ama, bir dal işi bozdu. Corc'un soğukkanlılığı hepimizi kurtardı.

Üç avcı hem konuşuyor, hem de yeniden silâhlarını dolduruyorlardı.

Bu umulmadık başarıdan pek heveslenen Corc :

— Bu patikadan ayrılmayalım, dedi. Her halde en iyi ava tuzlu kaynak yolunda raslayacağız.

Vil söze karıştı :

— Ama şu yaklaşan bulutlara bakarsanız, şimdilik avı düşünmenin sırası olmadığını anlarsınız.

— Galiba fırtınaya tutulacağız çocuklar...

Corc battaniyeyi göstererek:

— Bunu almakla ne iyi ettim, değil mi? dedi. Halbuki ağabeyim «İstemez, istemez...» deyip duruyordu.

Vil güldü :

— Taşımasının bana düşeceğini düşündüm de onun için istemiyordum, dedi.

Vil etrafa bakınarak kamp kurabilecekleri bir yer aramağa başladı. Birden, ormanın sessizliği içinde bir karabinanın patladığı duyuldu, Ses, beş altı yüz metre uzaklıktan gelmişti.

Çocuklar birbirlerine bakıştılar. Üçü de, ellerinde olmadan ürperdiler.

Corc yavaşça mırıldandı :

— Bir Kırmızıderili olmalı...

Ağabeysi :

— Nerden bildin? diye onu tersledi. Hem de bize ne, ister Kırmızıderili olsun, ister beyaz olsun; orman herkesin malı. Kırmızıderililerden korkan, evde otursaydı.

— Devam edecek —

KARA KEDİ ÇETESİ

Düşünen ve Resimleyen:
SELMA EMİROĞLU

Doğan Kardeş

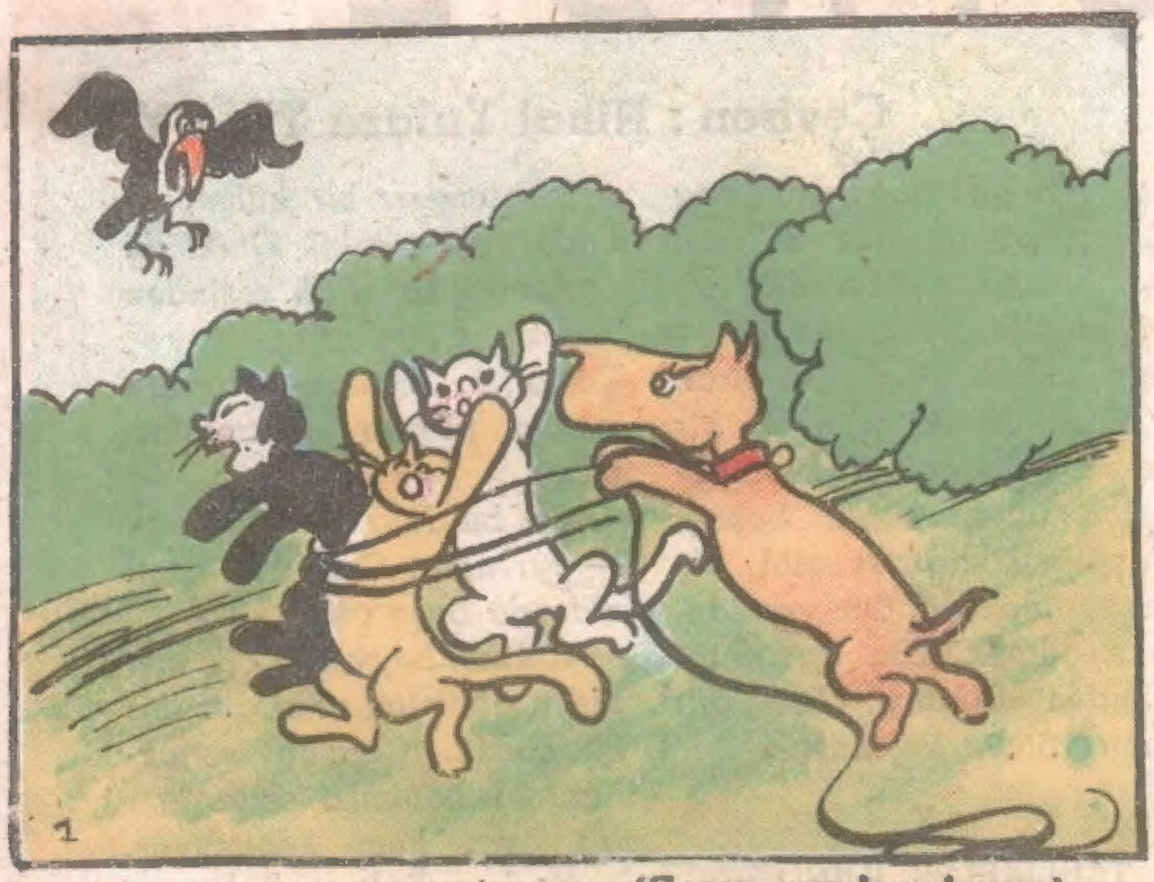

(Geçen sayıdan devam)

Fındık — Sizi kendi ipinizle bağlıyayım da görün bakalım..

Fındık — Ahçıbaşı sizin hakkınızdan gelir!..
Hain Karga — Aman bu pek hoşuma gitti doğrusu..

Fındık — Aman, karga kardeş, ip elime dolandı, tut şunun ucundan da yardım et!..

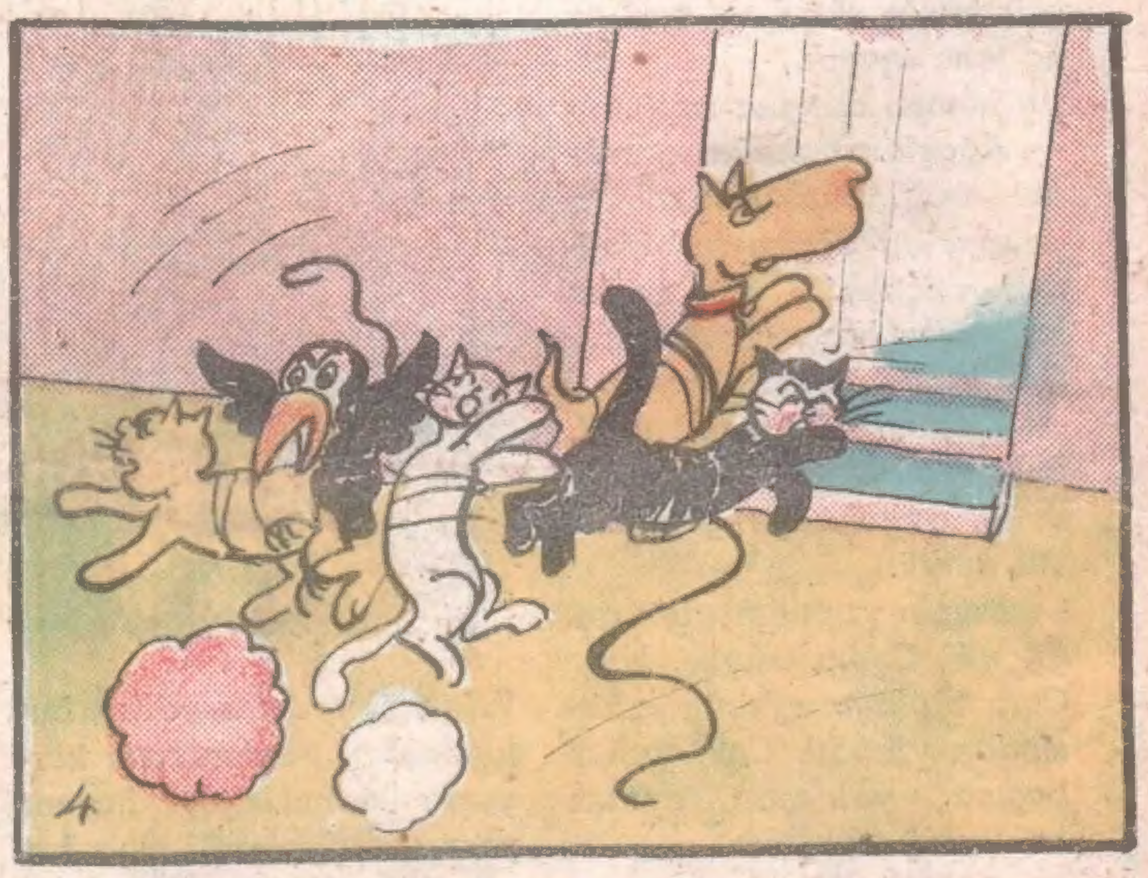

Hain Karga — Eyvah! ben de dolandım, çıkamıyorum..

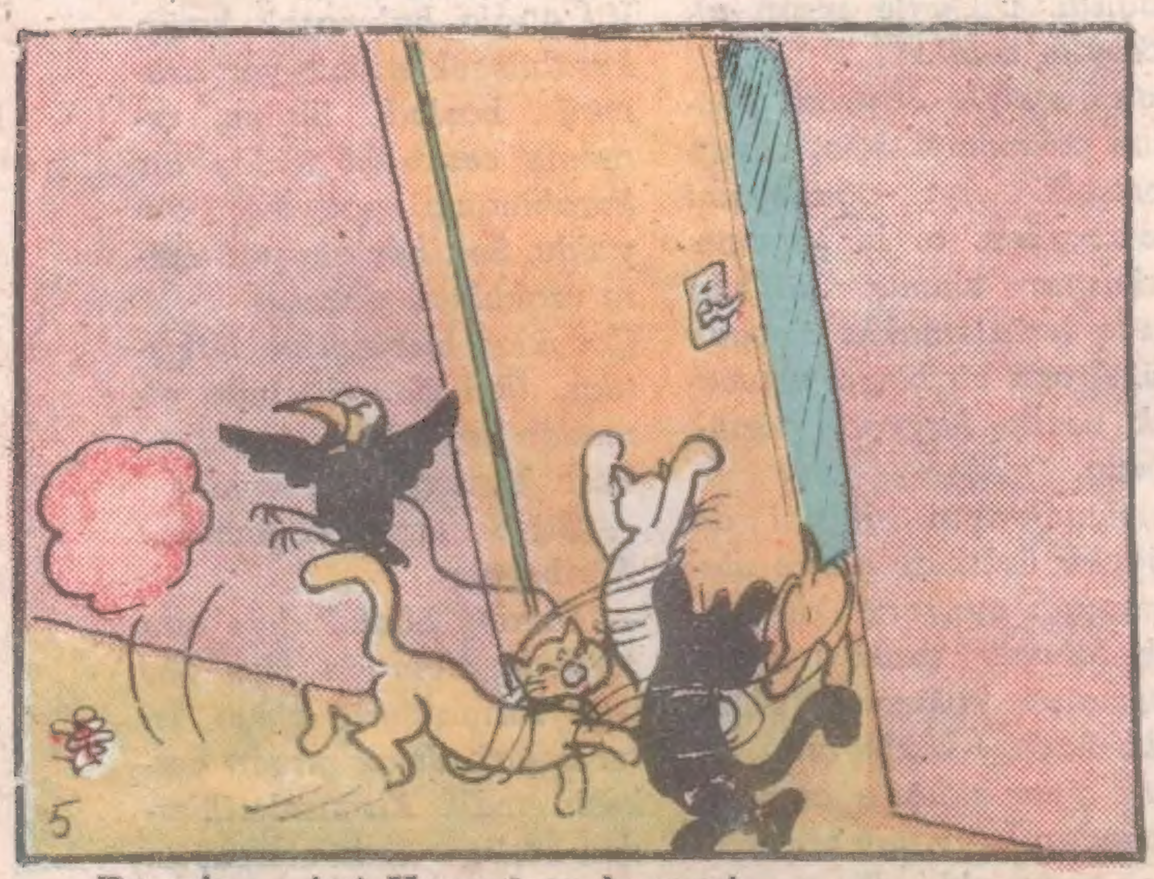

Pamuk — Ay! Kuyruğum kopacak...

Karakedi — Mahvolduk, mutfağa sürükleniyoruz galiba...

Fındık — Hınzır kediler! Şu iplere beni de doladınız işte...

Karakedi — Ay! Şimdi bayılacağım!.. — Devamı var —